

ken, det er besluttet i Gudernes høje Raad. Jeg ved, at det høje Ting næsten aldrig kritiserer, hvad der møder frem under Videnskabens Flag, og jeg ved af de 14 Aars Erfaring, jeg har faaet, medens jeg har siddet her, at det ikke gør andet end stadigvæk at skænde over den forskrækkelige Mængde Embedsmænd og dog hvert Aar forøge deres Antal. Saaledes er det gaaget hidtil, og saaledes vil det ganske utvivlsomt ogsaa gaa fremdeles.

Busk: Som det høje Ting vil vide, har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag om, at denne Anstalt, naar vi nu en Gang skulle have den, skal opføres et andet Sted end det, som Lovforslaget foreslaar og Flertallet tiltræder. Men før jeg gaar over til kort at begrunde dette, maa jeg udtale, at jeg i allerhøjeste Grad er den ærede sidste Taler taknemmelig for hans Udtalelser. Den første Del af hans Foredrag bestod af væsentlige Indvendinger mod denne Sag, og deri er jeg i det væsentlige enig med ham. Men den sidste Del af hans Foredrag gik ud paa i allerhøjeste Grad at bevise, at der var valgt et daarligt, usundt og dyrt Sted til Anlægget af denne Anstalt. Men hvorfor er det ærede Medlem saa ikke enig med mig i at faa et bedre og billigere Sted? Jeg er ham navnlig taknemmelig for Slutningen af hans Foredrag, thi der kan ikke føres noget bedre Bevis for mit Ændringsforslag end denne Del af det ærede Medlems Tale. Jeg synes kun, at efter sine Præmissers maatte det ærede Medlem ende, hvor jeg er endt.

Der kan ikke være Tale om, at vi Lægfolk, naar Lægevidenskabens kommer enstemmig og hævder, at der her maa gøres noget, skulde vove principielt at sætte os imod det, men jeg vil dog indskyde en Bemærkning ogsaa for Fremtidens Skyld. Jeg tror, at hvis de Herrer Læger faa opfyldt saa tit, de ville, deres Forlangender, kan det nok være, vi ikke dø af Sygdom, men saa dø vi af Sult. Der er ingen Ende paa, hvad de Herrer kunne falde paa at forlange. Det skulde gøre mig ondt, hvis den ærede Ordfører (Rørdam), som er min gode Ven og Partifælle, skulde blive Tingets dyreste Medlem. — Det kunde altsaa ikke falde mig ind at sige, at vi ingen Ting skulle gøre, eller at vi skulle lade, som vi vare kloge paa det videnskabelige, som jeg ikke forstaar mig en Smule paa. Men jeg kan ikke indse, at der vil blive nogen principiel Forskel paa det, vi nu have, og det, vi herefter ville faa. Jeg

kan ikke se, at der er andet sikkert ved denne Lov, end at vi for det første faa en ny Anstalt, som koster 200,000 Kr., og for det andet en Lahoratorieforsøger med en Begyndelsesløn af 3,200 Kr., som skal stige med 600 Kr. indtil 5,600. Det er det sikre og saa det, den ærede sidste Taler gjorde opmærksom paa, nemlig at Staten bliver en Grund kvit, som er ca. $\frac{1}{2}$ Million værd. Lægge vi de 200,000 Kr. dertil, forekommer det mig, at da vi i Realiteten intet væsentlig nyt naa ved dette Lovforslag, er det et dyrt Madkøb.

Det er kun dette, jeg har ønsket at minde om, og naar jeg desuagtet ingen Særstilling har indtaget, er det ene og alene, fordi et Medlem af Udvalget var saa fornøftigt at stille det Forslag, at der herefter skulde gives Betaling for dette Lægemiddel, hvad der jo hjælper noget. Ganske vist staar der i Ændringsforslaget, at Justitsministeren skal være bemyndiget til for et Tidsrum af 5 Aar ad Gangen at fastsætte denne Pris, men at der skal gives en rimelig Pris derfor, har dog for mig meget at sige. Den ærede forrige Taler, hvis Foredrags første Del var rent saglig, har fuldstændig Ret. Vi have haft en Professor kaldt op i Udvalget, og han har aflagt Beretning for os om denne Sag, men jeg maa tilstaa, at efter at have hørt ham, har jeg været mindre overbevist om denne Sags Nødvendighed, end jeg har været tidligere. Han kom med en Del Bemærkninger, der ere blevne gentagne af den sidste ærede Taler, og for mig som Lægmand gjorde de det Indtryk, at det i Grunden var meget tvivlsomt, hvorvidt det saglig set var rigtigt at bygge denne Anstalt. Han oplyste, som den sidste ærede Taler bemærkede, at det fortrinligste var kun at lave dette Lægemiddel under meget store Forhold. I Tyskland, som dog var et meget stort Rige, vare Forholdene ikke en Gang store nok, men i Amerika havde det vist sig, at der var meget gunstige Forhold, og da vi spurgte denne sagkyndige Mand, hvad Grunden var, sagde han, at nogen bestemt kunde han ikke angive. Han antog, at det var de store Forhold, det store Udvalg af Heste i Amerika, som bevirkede, at Serum blev bedst derfra. Men hvis det er Tilfældet, indser jeg ikke, hvad det skal blive til i et saadant Lilleputteland som Danmark, der ikke er større end en af de mindste Stater i det nordamerikanske Forbund.

Hvad der blev sagt om Manglen paa Staldrum derude, lyder ogsaa meget overbevisende, og det samme gælder det, Pro-